

MATRIU

Un relat de: [AssociacioRelataires](#)

Malgrat els anys, cada vegada que la Blanca entaforava la clau al pany retornava a la infantesa. S'imaginava de puntetes, cap inclinat, lleu balanceig de cuetes, fent força a dues mans per aconseguir accionar el mecanisme. Era d'hora. Tenia temps. L'església romànica del poble no havia patit el desgast com ella. S'alçava, petita però opulent, al capdamunt d'un turonet poc assolellat. S'entretingué resseguint les venes metàl·liques de la porta d'accés. En sobresortien punxes desgastades per l'impacte dels elements. S'aturà sota la volta arrodonida que suportava els seus pensaments, amb la seguretat de qui et coneix i t'esguarda. Un fort grinyol i ja era a dins, envaïda per l'alè rònc del lloc de culte. En la foscor, esquitxada per la llum d'algunes espelmes, salpebrant els racons de les dues naus laterals, observà la majestuositat de la coberta de mig canó que embolcallava l'estança, desplegant-se cap als arcs divisoris. Intuïtivament, se situà al punt mig de la nau central, on confluïa l'energia de l'indret, i respirà profundament.

No podia evitar reflexionar sobre l'antagonisme entre el pensament i l'emoció. En aquell espai tan sobri, sense capitells decorats ni afegitons capritxosos, on la llisor del sòl contrastava amb l'aspror dels murs, l'obscuritat la reconfortava. Era la presència invisible dels contraforts? La protecció del ventre matern?

Ebossà un somriure. La cadena de pensaments la conduïa al mateix lloc: sentia un immens orgull d'haver sabut, de xica, que el seu futur estaria vinculat a la terra, a la història, a la cultura i al llegat del record material. Era capaç de percebre estructures d'aparença inerta a través dels sentits i d'entendre les voluntats antigues.

Amb la serenor de saber-se realitzada, s'assegué a esperar la resta de familiars que, aliens, aquell dia la plorarien. Ignoraven que ella els abraçava dins la seva matriu, estimant-los amb l'amor de les pedres.

Evuski